

MARIETA OPREA

Picături de rouă

Poezii

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VOL. I.

1933

Tipografia GH. GHILI CLUJ, Str. Cogălniceanu No. 4.

269992

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Prefață

Nu este ușor să ai îndrăsneala de a te prezenta în fața publicului cititor în postura de „poetă” sau ca să utilizezi o expresie curentă în postura de „poetesă”.

Astăzi nici poezii cu reale valori artistice în ei, datorite de natură și recunoscute de critici obiectivi, nu pot străbate ușor în panteonul poeziei românești.

Mai ales la 18—20 de ani, este așa de ușor să-ți poetizezi trăinicia și poetizând'o s'o torni în fraze melodioase al căror sfârșit dau sunetul metalic, rima.

Este ușor, extrem de ușor, este aproape banal ca la 18—20 de ani să faci versuri romantice sau romantism în versuri.

A pune ceva nou, a intercala o sensibilitate nouă, a spune „altfel” de cum s'a spus până acum, ceia ce se zbate și arde în sufletul unor 18—20 de ani de trăinicie, aceasta este greu, aceasta este merituos, aceasta poate suporta obligațiile mari ale nemuririi.

Nu te cunosc duduie, nu știu dacă peste 10 ani vei mai suferi atât când vei vedea o floare veștețându-se sau o sinucidere inexplicabilă, dar știu precis că D-zeu sau natura ți-a dăruit pe lângă o minunată sensibilitate artistică și un talent.

Corectează-ți singură, căci sunt convins că poți, stângăciile de exprimare și de rimă și te asigur că vei reuși să scrii poezii cari vor rămânea în literatura românească.

P. Ștefănescu

Rapsodia omenirii

Din caerul vieții mohorâte
Azi firul zilelor se toarce,
Iar clipele vremii cernite
Un ghem din toată viața face.

Ființe răslețe pe 'ntinsul pământ
Iși duc viața 'n neștirea de-apoi,
Bătrânii își piaptână părul cărunt
O lume-a gândirii zace 'n noroi.

Nesiguri, sunt pași celor tăcuți
Nesigură-i ziua și clipea de mâini,
Nesigură-i vorba lumii ce ascuți
Nesigur, e c'ajungem în viață bătrâni.

Trăiți, voi oameni ca vietăți în neștire,
Trăiți, în negrul prezent măcinat
De vremi trecute în nesimțire,
Trăiți! pe „pământ“ al vostru palat.

Gustați, din paharul plin al vieții . . .
Voi oameni neștiutori, lipsiți de lumină . . .
Nu ascultați sunet de clopot al morții . . .
Azi duceți viața ca orbii nocturnă.

Totul e zădărnice

La ușa gândurilor mele
Zădarnic, bate dorul;
Zădarnic, licăresc castele
Când visul își ia zborul...

Zădarnic, spune viața stinsă
Din lumea celor ce au fost,
Ce caldă-i flacăra aprinsă...
Dar viața azi nu-și are rost.

E lumea gândurilor pale
Din timpul unei vieți plâpânde,
Când rătăcesc pe aceiaș cale
Un cârd de suflete flămânde.

E lupta'n care paradusul
Intr'un infern s'a prefăcut,
E vremea care'ngroapă visul
In chipul unui om tăcut.

Surâsul zilelor apuse...
Ce-s povestite de bătrâni...
Vor sta mereu de noi ascunse...
Suntem și sluge... și stăpâni.

Tot ce-a fost eri, azi s'a schimbat,
Mereu pământul se'nvârtește...
Dar nu'nțeleg ce-i s'a 'ntâmplat
Cu el se învârtesc și cei ce-l stăpânește ...

Vis păgân

Din viscolul de astă noapte
N'am înțeles ce poate fi...
Când m'am întors pe altă parte,
Să văd, ce vis m'a chinui:

Prin geamuri s'auzea căderea,
Fulgilor de gheață rece...
Și tresărind, credeam puterea...
Că'ngheață, ori încremeneste.

Simțeam în noaptea pustiită
Că eu, o ființă plutitoare
Sunt pe vecie deslipită
Ca o petală dintr'o floare

Chemam cu pleoșpele să vină
Un somn adânc, ce nu mai știe
Ce se petrece'n clar de lună
Și într'o inimă pustie.

Nu am visat, ce-a fost odată
Și totul e poveste scurtă
C'aud și văd în noaptea toată
Cum viscolul mereu discută.

Un urlat, țipător ce trece
Străbate'n ulița pustie
Iar ochii visători și rece...
Privesc în gol, ce o să mai fie.

O liniște, întreaga noapte
Se las'apăsător și rece
Eu trag un pled pe după spate
Și simt că somnul vrea să plece

Sboară mintea ca nebună
Și somnul alungat aleargă,
Prin viscol și sclipiri de lună
Și trece'n gânduri noaptea'ntreagă.

Aer!... Aer!...

Refren, de viață și moarte
Răpiai, o ființă de gânduri
Voiai să îngropi un nume pe-o carte
Și corpul, sub putrede scânduri.

Aer!... cer aer! striga neîncetat,
O voce'n pustiul de vise
Speranță ... durere, ecou disperat
Și pleoapele negre se'nchise...

În clipa de chinuri chemai
O rază! un abur de viață,
Moment tăinuit, din lume ștergeai,
Un suflet cu corpul de ghiață.

Învinse puterea din tine!
În luptă cu somnul de veci,
Tu suflet în zbor de suspine
În viață și lume iar treci.

Enigmă“... un zâmbet urmează...
O moartă'n viață va trece'n povești
Trezită din visul de groază...
Aer!... cu aer, iarăși trăești.

Fantoma vieții

Din colț de craniu mintea țipă.
Săgeți, o pânză țese veșnic.
Un șir de gânduri pe o aripă,
Ce rătăcesc închis ermetic.

Un cap de ghips apare'n umbră,
Un trup de lut... se pierde'n gol,
Un fum ce-i negru'n sbor, se surpă
Iar inima... zdrobită doarme
Dând corpului ocol.

Ce-i viața asta toată oare?
Un petec negru de hârtie,
O sdreanță de orice culoare,
O pulbere otrăvitoare,
Înprăștiată 'ntr'o cutie.

Un lanț ce-i noduros și rece
Un labirint plin de ciolane
Un vis frumos ce iute trece
Un dans de-o clipă prin saloane,
O strașnică boltă secretă
Ce veșnic este luminată,
De-o flacăra pe-un stâlp de cretă...
Ce într'o clipă i scufundată.

Să poți tu cap ce lupți cu mintea,
Ce veșnic își desgropă morții
Să știi pătrunde în morminte,
Ai pune scris pe tablă „viața“
La stâlpul porții.

Cum gând, pe gând, nu se'nțelege,
Nici cel ce vrea să afle poate...
Nu știe singur să deslege...
„Un nod“ ce-i viața mai departe.

Adio trecutului

Ce încălțit e azi trecutul...
Cum scurmă și prezentu'n gol,
O lume a luat avântul
Dând vremilor ocol.

E lumea patimii, răscoale,
In care orice suflet luplă,
Să 'nlătore pe orice cale
Mizeria ce toți discută.

In valuri de furtună moare
Intr'o pleadă lumea jună
Și se distruge geniu'n floare...
Suntem în zile de furtună.

S'a prefăcut o lume nouă
De când un Eminescu a scris.
Azi am ajuns ca „stropi de rouă“...
Să ne topim cu'n singur vis.

Adio!... tu trecut în care
Fusesse vremi de admirații,
Te-ai stins... ca orice lumânare...
N'aveți valoare, inspirații.

O poetă dezolată

E liniște, în toată zarea;
Mergând cu pașii de fecioară
Nu-i nimeni să oprească calea
Pribeagă, ce pasu-i măsoară.

Și hoinărind prin locuri vagi,
De multeori e 'nchisă'n casă...
Privind prin orizonturi largi
Căci ea e una, și nu-i pasă.

Ca vagabond privind viața,
Ce o 'nconjoară nevăzută...
Ea vede'n gol plutind speranța,
Gândind mereu, tăcut ca mută.

Și dacă e croită'n lume
Numită azi cu sexul slab,
Dar ea e tare, ca or cine
Ar ști lăsa „negrul pe alb“.

Aleargă visurile grele
ar îndrăsneala-i feminină
Stă la'npletit... vers din nuele
In nopți cu nori și zi senină,

Aleargă gânduri fără sprijin
Prin creer și făptură 'ntreagă
Ea scrie... iar un greu suspin
In suflet disperat aleargă.

Când scrie nu o vezi cochetă
Schifând un vers în poezie
Făr'a gândi că e poetă...
Când sunt poeți destui să scrie.

De vină nu e ea „natura“
Că ia croit o minte lată?
O!... lume n'alunga făptura
A unei visătoare... fată,

Celor ce nu înțeleg

Ce clară-mi pare lumea toată,
O văd întocmai ca în palmă,
Și o'nțeleg, privind deodată
Intregul, lumii prea banală.

Privesc în negura de noapte,
Când pașii rătăcesc streini
Și nu pun seamă pe'orice șoaptă,
Pe orice oameni clandestini.

Sunt una, și mă văd streină
De lumea care'n jur o simt.
Sunt una, ce nu am deplină
Incredere și simțământ.

Eu știu de-ași putea convinge,
O lumen 'ntreagă s'ar munci,
Să înțeleagă ce atinge
O vorbă 'ntoarsă... cum ași fi.

Se luptă eul trist cu mine,
Fără isbândă și ecou,
Nu mă 'nțelege ori și cine
O! viață 'nchisă 'ntr'un „cavou“

Să piară desfrâul!

Nu asculta tu minte scurtă
Ce spune lumea din povești.
Urmează-ti sfatul tău, porunca.
Că eri n'ai fost, ce azi tu ești.

Intreabă-ți conștiința tare.
Că ești mai mult de cum ai fost
Tu n'ai trăit ca fiecare
Ți-ai încurcat al vieți rost.

E vorba; sunt lipsiți de minte
Căci nu știu azi' în lumea toată.
De-ai mai găsi deacu 'nainte
Un om mai teafăr... sau o fată.

În pagina sentimentală
Disprețuesc, pot spune drept,
Trecut cu lașitate... boală
Ce lasă fetele'n deșert.

Sunt și iubiri, ca fiecare
Iubire vie'n sentimente.
Dar nu iubire cu urmare,
Cu o purtare de momente.

Eu pot să spun, din inocență:
Să piară! acele decăzute...
Ce răul văd „indiferență“
Purtarea lor, ne compromite!

E sufocată lumea toată
De ușuratece meduze,
Azi orice stradă-i invadată
De măști... cu victime pe buze.

Un putregaiu e viața voastră
Se sfarmă măduva din voi.
Ca un cadavru pe-o fereastră
Se aruncă „stârvuri“ în noroi.

Prăpastii! în ruini vă'ngHITE
Când zaceți în taverne, fum,
Sunteți mârșave!... nesimțite!
Un foc a-și vrea din voi! și scrum!

Unei prietene

Pe veci să ai o amintire,
Un lucru mic neprețuit,
Că-s versuri scurte de iubire
Ca adevăr că te-am iubit.

Tu ești o caldă lumânare
De când străbat acest pământ,
Nu am privit ca fiecare
Iubire... printr'un legământ.

Am fost născută să iubesc,
In firea fragedă de fată,
Pe decăzute le urăsc...
Urăsc!... iubirea lor pătată.

Voi rătăcii în lumea mare
Deosebită'n cugetări...
Iar tu, făclie... lumânare...
Vei fi regină'n lumânări.

Eu te-am ales o soră a mea,
Cu suflet, inimă și gând
Să simți ca mine dragostea
Să plângi... când mii vedea plângând.

In zorii primăverii

Parfumul dimineții
Inbată pe orice ființă
Il sorb în scris poezii
E farmec și dorință.

O liniște profundă
Ce-a lăsat-o noaptea...
Cu pașnica ei undă...
Pe străzi, par'că fest moartea.

Pădurile 'nverzite
Din somn par'că zâmbesc,
Iar glasuri auzite
Sunt pasări ce doinesc.

O pânză cenușie
Intinsă par'că șade
Pe-al cerului moșie
De unde ploaea cadă.

La poalele 'nverzite
Sub aerul pădurii,
Sbor pasări liniștite
In farmecul naturii.

Din colțuri nevăzute
Tresar, din somnul dulce,
Ecurile mute...
Ce ziua le aduce.

In liniștea în care
Lumina zilei crește
Vin razele de soare
Ce'n auriu lucește.

Din depărtări s'aude
Vr'un car ce rătăcește,
S'au vr'un lătrat ce spune
Că ziua e sosește.

Pe când cocoșii cântă
Cu grabă'n locuințe,
Sosește ziua sfântă
Trezii-vă!... ființe.

In vraja ce-i cuprinsă
Intreaga dimineață,
Natura pare ninsă
De al florilor albeață.

Cu greu se poate spune
Ce simți și vezi, din toate
Splendorile stăpâne,
Ce primăvară'n parte.

Povestea iubirii

A fost el prim între bărbați
Ce-a fost visat de o crăiasă,
Când rătăcea prin codri 'nalți
Lipsită de adăpost și casă.

În prada gândurilor sale
Mersea prin văi, dealuri și ape
Tăindu-și mărăcini din cale,
În calea lui, voind să scape.

Trecut'au vremi îndelungate
Crăiasa a umblat în lume,
Cu gând strein în orice parte,
Când la 'ntâlnit pe crai pe-o culme.

Uimiți copacii, păsări, ape,
Rămase la 'ntâlnirea lor,
Când se văzură iar aproape
De mult fiind pierduți cu dor.

Prin pomii codrului 'nverzît
Păsări ciripeau cântări,
Atunci când ei s'au regăsit
Îndepărtați în alte zări.

Spunea n grabă gândii lor
Privindu-se ca cunoscuți,
Și la un murmur de isvor
De-un vis trecut, iar „întâlniți“.

Pe valurile sorții . . .

Sărmane visurile mele
Mereu vă risipiți în cale,
O soartă crudă-și bate joc de ele
Ca vântul, cu al florilor petale.

Pe când le simt îndeplinite
Se prăbușesc ca o clădire,
Se văd . . . în goană risipite
Când cred, că sunt la 'ndeplinire.

Ca valul blestemat de mare
Sunt aruncată în viață
Și toată viața vraje-mi pare
Că veșnic mă coboară, veșnic mă înalță.

Veșnic mă alungă, stingheră pe-o cărare
Iar mulțumirea-mi ține, o singură clipită
Când umbra providenții în față îmi apare
Pe aripa unui vis, sunt iarăși rătăcită.

Iluzii topite

Ca roua dimineții de vară
Sorbită de lacomul soare,
Așa vă stingeți... povară
De visuri sdrobite în floare.

Ca lemnul din vatra fierbinte
Ajungeți cenușă și scrum,
Iluzii de viață cernute
Suflate de vânt, ca praful pe drum.

Ca fulgul ce cade ușor
Pe părul iernii cărunte
Așa vă pierdeți în sbor
Voi visuri de gheață topite.

Sinucigașul misterios

Urmărit de-o soartă crudă și furat de negre gânduri,
Frigul morții 'nfometate la cuprins în multe rânduri.
Intr'o zi, simții pământul alergându-i sub picioare
Hotărât, intră în casă îmbrăcat de sărbătoare.
Grabnic se închise ușa, într'un hohot sec... spre jale
Merge-acum să-și curme viața... jertfa necredinței sale.

Ce lumină mă mai leagă de străina mea viață?...
Când eram orbit de mila, dulcii strângere în brațe!
Am trăit destul o lume disecată și cu plângeri!
Dar cu lacrimi înghețate, pe pământ las patru îngeri
O!... viață blestemată... nu mi-ai dat un singur cias,
Timp de-a-te cunoaște bine, și-i deajuns ca să-te las.

Și privind-se'n oglindă, rece și nepăsător...
Tremurând și-a dus spre tâmplă, mâna lui pe trăgător
Iată moartea ce l pândise, rânjind dinții de oțel
L'a 'nbrâncit să curme-odată, repășindu-se spre el.
El c'o furie nebună, focu'n cap și-a descărcat,
Un izvor de sânge roșu, într'o clipă la'necat.

Cu ecoul unui vaet, unui glonț de revolver
Intrerruptă i-a fost viața, îngropată sub „mister“
Un fior ce'ngheață corpul și'ncrețește pielea 'ntreagă
A cuprins pe toată lumea, neștiind ce să'nțeleagă
Un avânt a dat în lume, celor fără mângăieri...
A dat semnul care curmă o furtună de dureri.

Țiganului nomad

O coajă de pâine uscată
E singura ta hrană,
Ființă pe drum alungată
Duci viața-ți sărmană.

O zdreanță îmbracă
Slăbitele oase,
O ! soartă săracă
Pe drumuri porți case.

Ascultă țigane !
Ce dormi într'un colț,
Sub zdrențe de haine
Și stâlpuți de porți.

Tu ai mângăere
Ai zile senine,
Tu nu simți durere
Pe drumuri streine.

Voi, griji nu purtați
Cu voi veșnic e cântul,
Cu drag viața gustați
Cutoreerând pământul.

Dă-mi zdrențele tale
Și coaja de pâine,
Dă-mi „nepăsarea ta țigane“
Ca să mă simt mai bine.

De ziua unui prieten

Din zări și plaiuri nevăzute
Îți vine-o sinceră urare,
De ziua numelui ce-aprinde
Lumină... razele de soare.

Doresc : o'ndeplinire mare
Al gândului ce te frământă,
Să ai succes, mare valoare
În viața ce ți-o faci trecută.

Să 'ncoronezi apoi speranța
Să afli-a „inimii“ aleasă
Ce-ți va putea vedea viața
Privind prin vălul de mireasă.

De ziua numelui, ce vine
Doresc și eu ca fiecare,
Primește dragă dela mine ;
„O flăcăără“ din lumânare.

O clipă'n bezna pădurii

Sub adieri desmerdătoare
Ce-alintă pletele 'nverzite,
Frunzișul tremură sub soare
Cu calde raze aurite.

Pădurea desfătăță joacă
Al codrului verde 'mpărat,
Pletoase crăci, pe stânci aruncă
Făcând ecoului palat.

Catifelatul muschiu ce 'nbrață
Prăpăstioase stânci pietroase,
Lasă un lac unde să treacă
Șuviți de ape mlădioase.

Prin besna umbrilor de seară
Haoticul ecou străbate,
Iar plânsul frunzelor cu rouă
Salută noaptea, de departe.

Refrenul singurătății

Tot singură, pierdută
In camera pustie...
Stau... clipe'ntregi ca mută,
Nu știu... ce-o să mai fie.

In jurul meu... tăcere
Ca'n urma unui mort,
Să plâng? nu am putere,
Ochii, să-i svânt nu pot.

A'ncremenit cu mine,
Și lucrurile mele...
Alături, cu suspine,
Imi par... că plâng și ele.

In colț vioara prăfuită,
Dezacordată, stă pe gânduri,
Privește trist și amărâtă
Cu luciul celor patru scânduri.

Zac cărți, înprăștiate,
Stând pe divan... tăcute
De mine sunt uitate,
Nu-i nimeni să m'asculte.

Iar patefonul... zace
Deschis, c'o placă pusă,
Azi coarda-i, nu se'ntoarce,
Azi, vocea lui e stinsă.

E stinsă și viața,
Din camera mea tristă,
Nu-i farmec, nu-i dulceață,
„Sunt lacrimi pe-o batistă“

Prin colțuri ronțăesc
Chemați într'un sobor...
Alaiul șorecesc...
Chiț! Chiț! în limba lor.

Dar voi, lucruri tăcute
Din camera mea moară,
Ce stați încremenite
Și voi cu mini deodată?...

Văd umbrele 'nserării
Că vor să mă cuprindă,
Ca valurile mării,
Ce-ar vrea să mă ascundă.

De groaznica, tăcere,
Văd cum tot se scufundă,
Intreaga mea putere
De-o'ntunecoasă undă.

Profundă vine noaptea,
Intunecându-mi corpul...
Par'că mă'ngHITE, moartea
Simt... că m'ascund cu totul...

Cu un oftat... adânc
Privesc în jurul meu,
Nu-mi vine să mă culc,
Ca să adorm... mi-î greu.

Ascult, înmărmurită
Un țărăit de geer...
Mă simt, iar părăsită
Cu vise vagi, prin creer.

Șoptesc printre suspine
Un nume, cu durere,
Nici un răspuns nu-mi vine
Plâng iar... fără putere.

Depart-e-i mângăierea
Depart-e de mine,
Mă sfășie durerea...
ă mor, aș vrea mai bine.

Zile de toamnă

Trec zilele ca gândul
Trecut-au pân'acum,
Cu nopțile de-a rândul
Sub pulbere și scrum.

Și astăzi toamna-și plânge
Frunzarul ruginit,
Iar soarele î-și stinge
Surâsul aurit.

Vin zile amorțite
Și frigul se întinde
Iar focuri liniștite
Din vreascuri se aprinde.

În vatra încălzită
Stă ghemuit pISOIUL
Că vrajba e urzită...
În ceartă cu cotoiul.

Vin nopțile de iarnă
Vin basmele să'ngroape...
Sfârșitul trist de toamnă
Morminte, să ne sape.

Ecoul gândirii

Din colțuri vagi, mintea adună
Un nor, de cunoștinți profunde,
Trecut din viața mea, străbună,
Alunecă în stol, de unde...

Nimicul... într'un glob se face,
Din tot ce e... nemărginitu',
Un nod din viață, se desface,
In zări, surâde trist... sfârșitul.

Alungă lumea, vremea rece...
Prin locuri, cu popasuri mici,
Pe orice drum viața trece,
Ca'n labirinturi de furnici.

Te urmărește ori și unde...
Aceiaș viață „conștiință“...
Tu ori și unde, te-ai ascunde,
Ai pretutindeni... locuință.

Pe umeri duci, fără putere,
Aceaș sarcină greoaie,
Aceaș labă de durere
Ți-apasă... oasele și moae.

Ascunde-te, de vrei... și poți,
Or-unde crezi, ești tot urmat
Deși, o umbră... te socoți,
Ecoul e gândul, ne'ncetat.

De-ai vrea, s'alungi un val de gânduri
Oricât de mult te-ai chinui,
Te-arunci în visuri în adâncuri...
Și'n urmă?... ajungi, iar a gândi.

Inceput de iarnă

E'n asfințit de soare,
O pânză aurie...
La orizont apare,
Stă soarele, s'apuie.

Prin extompări de nouri,
Imprăștăți pe boltă
Sclipind apar în stoluri,
Stele lucind cu poftă.

Luceafărul... s'arată
In margine de dealuri,
Iar luna-i coafată
De nori, ce trec în valuri.

Natura-i amorțită
Și ninsă de zăpadă,
Și frunza, e pălită
De-al fulgilor paradă...

A'ncremenit pădurea
Cu vuet de cascadă...
Și plină e simțirea,
De gânduri... lupi de pradă.

Prin pomi, răslețe, pasări
Fug... hrană se adune,
Se pierd, sburând în zări
Căci gerul nopții... vine.

Dorul căilor streine

Cărări străbătute, de pași rătăciți,
Rămas-ați pustii și departe ...
Cu pașii trecutului meu, astăzi trăiți
Departe de mine ... departe.

Spre zări adânci și albastre
M'alungă azi ... dorul
Pe'ntinsul căilor voastre,
Gândul pribeag, își ia sborul.

Departe ... în zare vă'ntindeți
Ca brâu singuratic ...
În brațele voastre, mi-ascundeți
Trecutul ... cu mers enigmatic.

Azi ... vă parcurg ca'ntrecut
Cu greul povarei de vise,
Pe drumul vostru plăcut
Cărările mele-s ... închise.

Poteci tănuite, pierdute în zare,
Stau triste ... pustii și-așteaptă
Ca pașii mei, șterși pe cărare ...
Din nou ... să rătăcească'n șoaptă

Sărmane cărări ... depărtate,
Azi poate spinii v'ascunde ...
Or ierburi vă'nbracă pe toate,
În lipsa umbrii mele ... plăpânde.

O moară scufundată

Rostogolită ... apa cade
De roata morii, aruncată;
Din coș, porumbul mereu scade
Făina crește ... în covată.

Incet ... ți-și ronțăește prada
Bătrâna moară ... măcinând
De vamă'n grabă umple lada
Morarul harnic, bun și blând,

Lângă zăgaz s'aud copii ...
Ce fac un haz la prins de pește,
Un sbor de glasuri arginții
În luncă vesel clocotește.

Pe cer ... surâde blândul soare
Ca un copil scăldat în aur
Dar vai! surâsul lui dispare ...
Ascuns de-un nor ... ca un balaur.

Un întunerec se coboară
Deodată, totul amuțește
Pustiu, ca'n cimitir ... la moară
Răsboinici nori, ceru 'npânzește.

De trăsnete, e plin ținutul
Șuvoae groaznice coboară
Ploaea, răscolind pământul
A rupt zăgazul dela moară.

O luptă groaznică'n natură
Scânteii și tunete grozave
Un mal distrus ... o surpătură,
Bubuituri ... furtună ... salve.

Vijelioasa ploae scade
Iar ziua se pare că'nvie,
Pe cer... din nou soarele arde
Svântând... băltoage de pe glie.

Dar vai!... în locul morii, jalnic...
Căta morarul, dus pe gânduri,
Plângea bătrânul, dar zadarnic
Din moară n'au rămas nici scânduri.

Cu mâinile spre cer întise
Cu ochii adânciți în zări,
Privirile'n orbite... stinse
De groaza tristei întâmplări.

Și prăbușindu-se pe mal
Alunecă'n unda spumoasă,
Un clocot hohotind de val
În urma lui... prelung rămase.

Târziu din zgomote la maluri
Prăpădul apei răsvrătite
În lagărul adânc de valuri
Se potoliră 'ncremenite.

Un foșnet, de aripa unui fâlfăit
Pluti deasupra liniștii profunde
Un țipăt străbătu văzduhul amorțit
Apoi tăcerea... peste tot se'ntinde.

Stele, una, căe una
Ghintuiau sicriul nopții,
Lacătul de aur... luna
Străjuia... ținutul morții.

În locul tănuț al morii
Azi se întinde... un pustiu
Stăpânitori rămas-au norii
Iar viața... închisă 'ntrun sicriu.

Popasul muncii

Pe drumuri ciotoros cioplite
Coboară'n sate muncitori
Ștergând sudoarea de pe frunte
Izvor, al muncilor vâltori.

Cu nori de praf, se 'ntorc spre casă
Cirezi de vite din câmpii
Când umbra serii se revarsă
Rămân hotarele pustii.

Un muget ș'un lătrat de câine
Svonește'n satul liniștit
Că după muncă, odihnă vine
O săptămână s'a sfârșit.

Un abur cald, de mămăligă
Se simte'n ulița de sate.
În case... oamenii dau fugă
În jurul unui bliț cu lapte.

Zorite rândueli prin curte
Citești în ochi la fiecare
Prin pânda serii... răcoroase
Că e'n ajun de sărbătoare.

Duios, încep să sune'n turn
Stridente sunete... în ropot,
Pioasa frunte de străbun
Se 'nchină'n plânsete de clopot.

Sub teiul înflorit

Mirosul teiului în floare
Mi-ascunde creștetul fierbinte
În locul razelor de soare
M'alintă... florile pe frunte.

Amețitor parfum ce 'nbată
Aruncă stropii aromatici,
Că 'ntreagă firea-i inundată
De visul teilor „romantici“.

Ești un altar al poeziei
Tu teiu bătrân și vech. sihastru
Cânți imnul sfânt al veșniciei
Sub schitul cerului albastru.

În foșnetul frunzelor tale
Se ascund... iluzia și visul,
Pe aripa micilor petale
Plutește... poezia, scrisul.

Ai fost, trăești, vei fi sfârșitul
Viitorului umbros,
Ești amintirea, ești trecutul
Incântătorul făt frumos.

Pastel câmpenesc

Covoare întinse pe dealuri
În mii de culori modelate,
Confete stropite pe lanuri
S 'aștern flori pe văi depărtate.

Suvițe de iarbă pletoasă
Brăzdează întinsul pământ,
Porumb la brâu cu mătasă
I-și leagănă frunzele'n vânt.

În șes... lanuri de grâu aurite
Surâd, sub văpaia de soare
Bobul în spic, e greu și fierbinte
Iar paiul se'ndoaie'n răzoare.

Răsufală greu mașina'n șes
Și 'nghite lacom... snopi de grâu,
Colo'n cărare aleargă des
Femei cu apă, dela râu.

Un miros de iarbă cosită
Plutește pe dealuri și văi
Și cade'n brazde, iarba lovită
De coasele strânse, în mâini de flăcăi.

Vietăți ce mișună'n neștire
Pe câmpuri bătute de ploi
Aleargă pe vale, pe deal și pădure
O doină duioasă și cărduri de oi.

Un ropot de triluri, văzduhul stăbate
E o ciocârlie ce cântă din zori
L'al cerului ușă, aripa ei bate
Se pierde, se pierde, ascunsă e-n nori.

Floarea de otidă

Suava ta făptură
În frageda'n florire,
Răsare în natură
Pe-o creangă de iubire.

Mor florile de ciudă
C'ai fost tu cea culeasă,
Din toate atât de crudă
Candidă și frumoasă.

Cu bucle de petale
Pe dealuri și câmpii
Răsari în orice cale
Cu obraji trandafirii.

Când seva gurii tale
O sorbi atunci când plouă,
Pe buze de petale
Porți umezi stropi de rouă.

Lucești sub razele de soare
Ce te sărut cu lăcomie,
Tu floare'n veci nemuritoare
Otidă... plantă pe câmpie.

Asemeni florilor de nalbă
Cu capul înflorit buchet
Înbraci corola feții albe
În cuta râsului cochet.

În pletele tale de frunze
În ochii dulcilor stigmate,
În rictusul candid pe buze
Tu porți parfum, parfum în toate.

Culeasă ești din țări streine
Otidă... nimb de gingășie,
Te port mereu, mereu cu mine
La piept... și'n poezie.

Două umbri

O minge de aur pe cer
Apare'n văpae de foc,
Când seara se'nbracă'n mister
Luceafărul, tremură'n loc.

O umbră brădetul străbate
Încet alunecă pe drum,
Se pierde'n negura de noapte
În besna plină de parfum.

Încet din depărtări s'aude
Ecolul pașilor pierduți,
Apoi tăcerea se întinde
Sub umbra brazilor tăcuți.

Târziu sub vraja lunii clare
Din dosul unei porți ascunse,
Fantoma... două umbri răsare
Pierdute'n farmecul de vise.

În besna nopții 'nlănțuite
Cu șoapte 'ntretăind tăcerea,
Stau umbrele necunoscute
Sorbînd în taină mângăerea.

În urma clipelor profunde
Misterioase... amețitoare,
Prelung, un scârțâit s'aude
Și-o umbră'n curte 'ncet dispăre.

O altă umbră se îndreaptă
Din nou, pe aleele pustii
Sa'nchis zăvorul dela poartă
In urma pașilor târzii.

Acele umbri necunosute
In orice seară se'tâlnesc,
Misterioase și tăcute
Ținutul nopții stăpânesc.

Răsar în noapte nevăzute
Ascunse'n vraje și mister,
Pe urma umbrilor pierdute
Stele, tremură pe cer.

Salcia bătrână

Mă leagănă-amintirea
In viața mea, streină
Când sboară 'ncet privirea
Spre salcia bătrână.

Când soarta fură vr'un suspin
Când nu-i cu mine bună,
I-mi vărs al inimii venin,
Plângând... sub salcia bătrână.

Și ori de câte ori, trecut-am
Pe drum... sub clar de lună
Visând... duios priveam
La salcia bătrână.

Eram copilă alintată
Când de durere plină,
Rămas-am singură de tată
Plângând... sub salcia bătrână.

Iar când plângeam, amar'ami soartă
Și viața mea străbună,
Vedeam prin vis veghind la poartă
Plângând și salcia bătrână.

Când soarta mea amară
I-mi dă din cupa plină
Să sorb, aud foșnind afară,
Pletoasa salcie bătrână.

Iar primăvara când doinesc
Privighetorile stăpâne,
In zorii zilei rătăcesc,
Priviri în salcia bătrână.

Când cunoscută o să fiu
In lumea mea deplină
Ași vrea să-mi fie drept sicriu
O salcie bătrână.

(Sfârșit)

De acelaș autor

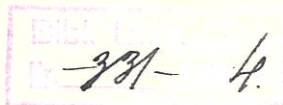
Vor apărea în curând:

Piese de teatru

Nuvene și descrieri

Romane

Cântece școlare

BCU Cluj / Central University Library Cluj